

DET NORSKE TEATRET

Federico Garcia Lorca

Federico Garcia Lorca var fødd i 1898 på ein gard i nærleiken av Granada. Faren var godseigar, og mora lærarinne med særleg interesse for musikk og song. Sonen viste tidleg givnad i same lei, og mora sørgde for at han fekk god utdanning. Under skoleåra i Granada vakna også interessa hans for teater, og han slutta seg til dei unge radikale – mellom desse surrealisten Salvador Dali – som vanvørde det kommersielle borgarlege teatret og kravde eit teater for folket, botna på Spanias Shakespeare, Lope de Vega, og på den rike spanske folkekunst-tradisjonen i musikk, song og dans. Det var ikkje minst songane og livet til dei fattige sigøynarane i Granada som fengsla den unge Lorca, og han var ofte gjest hos dei.

Lorca vart først kjend som lyrikar. Han skreiv både balladar i gammal stil og moderne vers under påverknad av fransk symbolisme. Første skodespelet hans, «Det trollete fivrelde» (1920), var ein lyrisk fantasileik om eit venge-skadd fivrelde som dett ned i ein flokk kakelakkar, og får ein av dei til å bli forelska i seg, med den følgje at hjarta hans sprekk da fivrelde frisknar til og tek til å danse. Stykket kom opp på Teatro Eslava i Madrid, men det gjekk berre ein gong. – Andre stykket hans var eit marionettspel som vart oppført i Granada i 1923, ein genre han hadde dyrka i barneåra og som han skreiv fleire stykke for seinare, der han tok fram og nyskapte typar frå commedia dell'arte. Røynslene med dokketeatret fekk mykje å seie for den sterke stilisering og forenkling som Lorcás seinare dramatikkk skulle få preg av. I 1932 lykkast det han å få realisert det ambulerande ideelle folketeatret han og venene hans hadde drøymt om. Det bygde vesentleg på gammalt klassisk spansk repertoar, men i ein heilt ny frigjord regi, der spansk dans og musikkglede var ein viktig ingrediens.

I 1933 skreiv han det første av dei fire store drama som etter siste krigen skulle vinne internasjonalt gjetord, og gje namnet hans rang mellom dei aller fremste og merkelegaste dramatikkarane i dette hundreåret.

Det første av desse, «Blodbryllaupet», hadde urpremière på Teatro Beatriz i Madrid i 1933, og vart framført på Det Norske Teatret i 1946. Sujettet til dette blodige bondebryllaupet, om ein forsmådd rival som rømer med brura, hadde Lorca funne i ein avis, men det er mindre sjølv hendinga enn den poetiske måten har formar og tolkar emnet på, som grip og fascinerer. Her er midt i bryllaupsfestinga ein mørk dirrande, dødsdyrkande helvetesangst som minner ikkje lite om stemninga i vår «Fanitullen». Lorca fletta all uhygggen inn i eit fargerikt teppe pryda med blommar og stjerner slik berre den store poeten maktar det. — I det neste stykket «Yerma» (1934), som gjekk på Det Norske Teatret i 1955, er det lagnaden til den sterke spanske kvinna bunden til ein veik mann som ikkje kan gje henne barn, som har fengsla diktaren, — eit lagnadsdrama som sluttar med eit slag pilgrimskor i spansk stil. — Same motivet tek han opp att i «Frøken Rosita, attegloyma» (1935), framført på Det Norske Teatret i 1953, der ei ung kvinne blir gift bort til ein mann ho aldri får sjå. Jamvel i denne triste lagnaden finn Lorca poesi, og stykket ber med dette undertittelen: «Når blomane talar».

I siste dramaet sitt, «Bernardas hus» («La Casa de Bernarda Alba»), som Lorca skreiv året før han vart myrda av falangistar i 1936, er det lagnaden til den tragiske spanske ættmora, villførd av hundreårs trælking under ein livsfiendtleg kristendom og ein rigorøs spansk ærekodeks, som er hovudtemaet. Lorca hadde i heimbygda høyrte om ei slik mor, som på oss har lett for å verke utruleg umenneskeleg, men han greier å tolke henne slik at vi skjønar ho og får samhug med henne. Likevel er det den gamle, frittalande trutenaren, Poncia, som verkar mest menneskeleg på oss. Det er grunn til å tru at Lorca har nytta si gamle kjære Dolores, som tente på heimegarden og song og fortalde han så mykje frå folkelivet, til modell for denne kloke og frodige representanten for det spanske tenarskapet.

«Bernardas hus» fekk sin urpremière i Buenos Aires i 1945. (I Noreg har «Bernardas hus» vore spela på Nationalteatret (1947), med Agnes Mowinckel i tittelrolla og i Gerda Rings regi. Fjernsynteatret spela stykket i 1964. Per Bronken sette i scene, og Ada Kramm spela Bernarda.) Da hadde diktaren lege 9 år i si grav, som eit blodoffer for spansk frigjeringsvilje. Med sine 38 år hadde han greidd å plassere Spania på nytt på det dramatiske verdskartet.

Olav Dalgard

«Teatret er den dikting som stig opp frå boka og blir menneskeleg.»

Lorca

Kritikaren Roy Campbell om Bernarda: «Ho er ein krysning mellom ein tiger og Tartuffe!»

Carlos Morla Lynch gjengir ein samtale med Lorca i juni 1936: «Det finst ein liten landsby ikkje langt frå Granada, der far min eig ein liten eigedom — Valderrubio. I nabohuset som låg vegg i vegg med vårt, budde «dona Bernarda», ei svært gammal enkje som nådelaust og tyrannisk vaka over dei fem ugifte døtrene sine. Sidan dei var fangar, fråtekne all fri vilje, tala eg aldri med dei, men eg kunne sjå dei skride forbi som skuggar, alltid tause og kledde i svart... det fanst ein tørr brunn vi hadde felles innanfor deira patio, og eg bruka søkkje meg ned i den for å spionere på denne merkelege familien; det løyndomsfulle og gåtefulle ved dei fascinerte meg. Og eg var i stand til å observere dei. Det var eit stumt og kaldt helvete under den afrikanske sola, gravkammeret til levande menneske underlagde den uforanderlege herskarmakta til den mørke, sturne fengslaren. Og slik var det «La Casa de Bernarda Alba» vart fødd.»

Pablo Neruda om Lorca: «Han var eit fysisk lynglimt, ei kraft i evig rørsle, ein jubel, eit strålande lys, hans sjarme var overmenneskeleg, hans vesen var magisk og gyllent; lykke strøymde ut or han.»

J.-L. Schonberg om Lorca: «Federico var stygg, med ein styggeleik mykje vakrare enn alminneleg banal venleik; han såg ut som ein middels høg andalusisk bonde, stor, massiv, med augo som natta, kvikke, strålande, og lysande av intelligens. Huda hans var grågul og ansiktsuttrykket stadig skiftande. Håret var ravnsvart, panna for tung, kinnbeina framståande. Han utstråla sympati og overveldande godt humør. Når han song ved pianoet, vart ansiktet som forvandla av kjenslene som fór over det.»

Undertittelen på «Bernardas hus»: «Eit drama om kvinner i spanske landsbyar. Diktaren påpeikar at desse tre aktene er meint som eit fotografisk dokument.»

André Belamich om Lorca: «Lorca er meir enn ein forfattar. I dikta og skodespela skimtar ein sjølv livet hans, varmen, den menneskelege kjærleiken. Like før han døydde, sa han: «Ingen skapnader vil vere skuggar.» Diktinga hans, den siste tilflukta frå ein røyndom som hadde blitt mytisk og legendarisk, manar fram andletet hans på nytt, alvorleg og strålande. Diktinga ber fornamnet hans, eit namn som for framtida ikkje vil kjenneteikne andre enn han i den spanske litteraturen si soge, og som i all sin venleik vil halde fram med å protestere i hans stad mot den tragiske døden og menneska si urettvise.»

«Hugs at vi, dei spansk-amerikanske diktarane, og dei spanske diktarane, vi gløymer aldri og tilgjev aldri mordet på den diktaren vi reknar for å vera den største mellom oss. Vi kan aldri gløyme dette brotsverket, aldri tilgje det. Aldri! Aldri!»

Pablo Neruda

«Dei såg han gå mellom lyfte gevær
gjennom ei lang gate
ut til kalde, frosne marker
under stjernene i morgonljøsken.
Drepen vart Federico
medan dagsljøset braut fram.
Dei våga ikkje sjå han i andletet
avrettingspelotongane.
Alle let att augo
og bad: «Gud bergar deg ikkje.»
Død stupa Federico,
på panna blod, i innvolen bly —
Det var i Granada brotsverket bar til.
Hugs det — arme Granada — i hans Granada.»

Antonio Machado

ELISABETH BANG

har spela nær på eit halvt hundre store og små roller i dei snart 25 åra ho har arbeidd som skodespelarinne på Det Norske Teatret, mellom andre tittelrolla i Federico Garcia Lorca's skodespel «Frøken Rosita» i 1953. At ho var ein dugande instruktør, fekk ho òg vise etter at Rogaland Teater overtala henne til å regi-debutere med Steinbeck's «Om mus og menn» i 1969. Same året sette ho i scene «Heim, kjære heim» av Kent Andersson og Bengt Bratt på Hovudscenen på Det Norske Teatret. Hausten 1970 gjorde ho «Anne Pedersdotter» på Riksteatret, og no den særskjevne oppgåva «Bernardas hus», hennar fjerde regi-arbeid.

- De er i sanning eit uredd menneske, Elisabeth Bang!

- Uredd, eg? Nei, eg var nok meir vettskremd enn dei fleste i førstninga, tenkjer eg. Men når eg no eingong lét meg overrumple, er eg særskjevt takksam for utfordringa, og for å få arbeide saman med så dyktige skodespelarar. Det er jo nett gigantiske kulturbærarar som Tordis Maurstad, Astrid Sommer og Dagmar Myhrvold som har lært meg det eg kan om teatret og skodespelarkunsten.

- Kva for tankar gjorde Lorca seg om kunst og teater?

- Teatret var for han ein skole for latter og gråt, ein fri scene der menneska kunne spele fram gamle eller nye moralnormer og såleis gjennom levande eksempel uttrykke dei evige reglane for menneskehjartet og dei menneskelege kjenslene. Teater er poesi som riv seg laus frå boka og vert menneskeleg. Scenen er ei dikta, smerteleg verd – og smerta er det element som driv alt framover. Når han talar om kunst, er det disiplin, offervilje og kjærleik han tenkjer på. Det å skape, sjølv den skapande situasjonen, er ei naturkraft, ikkje noko konstruert – det er ein kamp, ikkje berre tanke – det er levande, i blodet, i gammal kultur ...

- Var det ikkje nett i blodet, i den gamle kulturarven Lorca fann inspirasjon?

- Jau, han kalla all god kunst for heimstaddikting og søkte dei gamle balladane, arabiske tradisjonar og sigøynarane for inspirasjon. I staden for, som dei samtidige kunstnarvennene, å søkje det universelle gjennom internasjonal kontakt, trengde han ned i det spanske folkedjupet til dei kreftene som budde der. På det viset nådde han det universelle i sterkare grad enn dei andre. Vi har forresten grunn til å tru at det er faktiske hendingar i barndomen som sidan dukka fram i minnet hans og vart til «Bernardas hus». Dei er alle kvinner som Lorca har sett og opplevd – altså levande menneske som du og eg. Nett dette at styk-

ket byggjer på eigne opplevingar, trur eg er med på å gjere det allment og universelt. Derfor har eg freista trekkje personane ned på eit heilt reelt plan.

- De har sjølv vore i Spania. Kva for inntrykk gav det?

- Ja, eg drog på ei kort «studiereise». Det sterkaste inntrykket var vel at verda går så utruleg langsam framover der nede; eg hadde ei kjensle av at tida hadde stått stille lenge, lenge. Eg vart mellom anna fortald at mange av kvinnene på landsbygda der nede i Syd-Spania framleis er analfabetar. Og når ein samstundes har i tankane at arabarane hadde makta i Andalusia og Granada heilt fram til 1495, er det klart at dette pregar synet på kvinna – ved sida av dei kvitkalka murane av spansk-katolsk tradisjon og jesuittane sine strenge moral-lover. Kor sinnsjukt hjelpelause dei må ha vore, dei kunne ingenting, dei visste ingenting! Dei var heilt og fullt underkasta andre sine tankar og avgjerder, underlagde både korset og halvmånen.

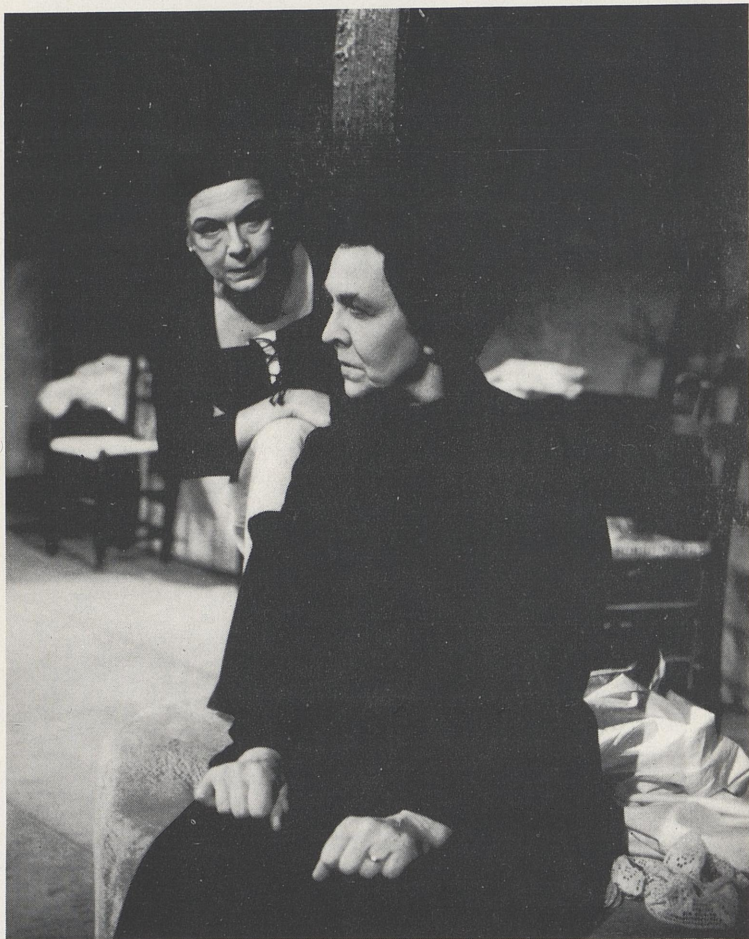
- De meiner altså at stykket handlar om kvinna si undertrykking?

- Det òg. Lorca var kvinna sin trufaste talsmann. «Ho bar

dei store sorgene lagnaden hadde lagt på henne», skriv han ein stad. Det er klart ein kan spørje seg sjølv om det er eit bilete på kvinna si undertrykking og kamp, på individet sin frigjeringskamp eller kanhende på Spania sjølv og den kommande borgarkrigen. Eller er det den åndelege fridomen det gjeld? Ånda sin stadige kamp mot band og konvensjonar – i ei drepende stanging mot muren, inntil den dagen tida er inne og muren slår sprekkar? Stykket har vore fortolka på mange vis, men når alt kjem til alt har det vel sin rette plass alt saman. I arbeidet med «Bernardas hus» har vi lagt vinn på å gå i oss sjølve og dikte våre eigne erfaringar både som kvinner og menneske inn i den forma han har gjeve skodespelet. Så vert det eit symbol og bilete på livet i det heile, og eit skrik om å få fullbyrda våre liv, både som kvinner og åndsmenneske.

- Korleis vil du karakterisere Bernarda sjølv?

- Hennar rettesnor er «Æra». Ho er bunden av heile Spanias gamle tradisjonsære og byrgskap og religiøsitet. Dei fem døtrene hennar er fem levande liv som ho veit vil døy ubrukne – for ei smerte! Eg trur det er viktig at det er smerte som driv henne – dette at ho er skuffa i sitt eige liv og fortvila over at det ho elsker skal møte same lagnaden. I staden for å frigjere, slår ho, drep til og med! Alt går ugjenkalleleg att. Det er livslova som ikkje må bli broten.

Lorcas tale til skodespelarane og arbeidarane ved Teatro Espanol i Madrid i 1935, ved ei spesiell framsyning av «Yerma»:

I kveld talar eg ikkje som dramatikar, eller som diktar, eller som ein enkel student av menneskelivets rike panorama; men som ein som ivrig og lidenskapeleg trur på den sosiale handling sitt teater. Teatret er eitt av dei mest uttrykksfulle og nyttige instrument i arbeidet med å byggje opp eit land; det er barometret på landet sin stordom eller forfall. Eit intelligent teater, som er vel orientert i alle teatrets greiner frå tragedie til vaudeville, kan endre det kjenslevare i eit folk på nokre få år; eit usamanhangande teater, med klossete hovar i staden for vengjer, kan forsimpler og lulle i svevn ein heil nasjon. Teatret er ein skole for tårar og latter, og ein fri talarstol der menneska kan openberre utslitne eller tvetydige moralomgrep, der dei ved levande eksempel kan forklåre dei evige lover som herskar i mennesket sitt hjarte og sinn.

BERNARDAS HUS FEDERICO GARCIA LORCA

omsett av **TORMOD SKAGESTAD**

regi: **ELISABETH BANG**

scenografi: **ARNE WALENTIN**

kostyme, hår og sminke: **NURVEN BREDANGEN**

inspisient: **INGAR NILSEN**

rekvisitør: **STEIN HAMRE**

sufflør: **GUNN WICKLUND**

Première 12. mars 1971

programredaksjon:

programomsetjing:

foto:

trykk:

Halldis Hoaas/Svein Selvig

Anne Lise Myklebust/Hoaas/Selvig

Sturlason

Torres Trykkeri, Oslo

Bernarda Alba

Maria Josefa

Augustias

Magdalena

Amelia

Martirio

Adela

Poncia

Tenestjente

Prudentia

Tiggarkjerring

1. kvinne

2. kvinne

3. kvinne

4. kvinne

Ei jente

**ASTRID SOMMER
DAGMAR MYHRVOLD
BAB CHRISTENSEN
RAGNHILD NYGAARD
EVA SOLBAKKEN
INGER-LISE WESTBY
BRITT LANGLIE
TORDIS MAURSTAD
SIRI ROM
EVA SLETT
ANITA RUMMELHOFF
BONNE GAUGUIN
BENTE BØRSUM LISETH
GUNN WICKLUND
BRETT BORG
BERGLJOT ENGESET**

I diktet «Llanto por Ignacio Sánchez Mejías» hyller Lorca den gode vennen sin, som vart drepen på tyrefektararenaen. Det siste verset kunne ha vore om Lorca sjølv:

**Tardará mucho tiempo en nacer, si es que nace,
un andaluz tan claro, tan rico de aventura.
Yo canto su elegancia con palabras que gimen
y recuerdo una brisa triste por los olivos.**

**Andalucía! Sent, kanskje aldri, får du en sønn som ham,
så lysende klar — av eventyret fylt.
Jeg berømmer hans reisning i ord fulle av tårer
og minnes en sakte bris gjennom olivenlunden.**

(Norsk gjendikting ved Leif Sletsjøe)

«EG BER ELDEN MELLOM HENDENE»

.....
Far min: rik landeigar, aktiv, litt av ein kavalier. Mor mi: av god familie. Familien vart ruinert i forrige hundreåret. Men no er dei i ferd med å slå seg opp att.

.....
Far min var enkjemann, og gifta seg på nytt med mor mi. Barndomen var heimsøkt av mangelen på tak over hovudet og biletet av denne andre kvinna «som kunne ha vore mor mi», Matilde de Palacios. Barndomen gjekk med til bokleg lærdom og musikkundervisning saman med mor; barn-
domen til ein rikmansson, til ein bortskjemd unge, i lands-
byen.

.....
Heile oppveksten var prega av landsbylivet: gjetarar, mar-
ker, himmel, einsemd. Stutt sagt, eit enkelt liv. Eg vert for-
bløffa når ein i diktinga mi tykkjest sjå så mykje mot, så
mykje av den framfusande poeten. Nei. Det er autentiske
detaljar.

.....
Eg interesserer meg meir for menneska som bur på mar-
kene enn for markene i seg sjølve. Eg kan stå eit kvarter
og berre meditere over eit fjell. Men snart etter spring eg
av garde for å tale med gjetaren eller vedhoggaren som

Lorca eitt år gammal

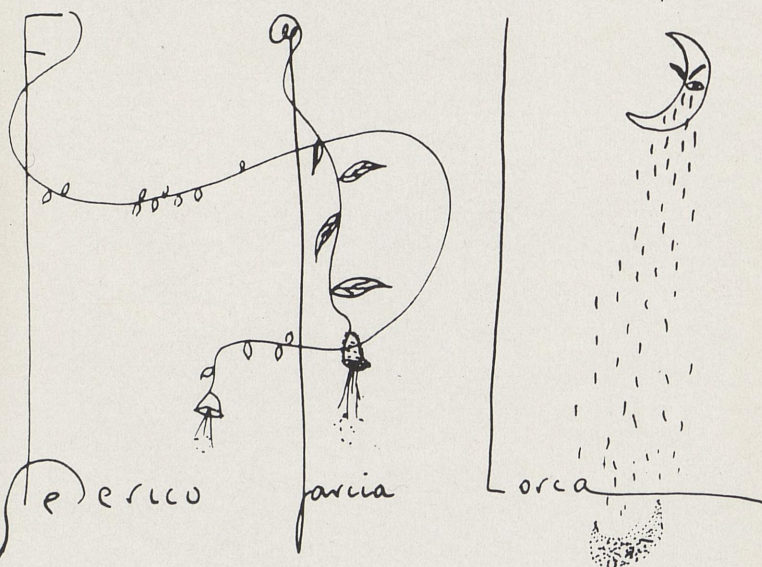
bur i dette fjellet. Ved seinare høve, når ein skriv, minnest ein desse samtalane og det autentiske, folkelege uttrykket dukkar fram i minnet att. Eg har rike arkiv i mine barn-
domsminne: eg har høyrte menneske tale saman. Det er eit poetisk minne, og det stolar eg på.

....
Eg har alltid arbeidd i sivkrattet, i dei andalusiske som-
marnettene, alltid omkransa av enkle kvinner, som alltid
var like reide til å raudne, og unge gjetarar med strittande
skjegg som bladverket på den eviggrøne eika. Men poeten
i meg vil at eg skal leike her.

....
Midt i denne utruleg rike blanding av former, landskap, av
lys og angar, vil det demre for sjølv den lite erfarne reis-
ande at Granada er hovudstaden i eit kongedøme med
ein ekte kunst og ein ekte litteratur. Han vil der oppdage
den forunderlege blandinga av eit jødisk og eit maurisk
Granada, etter alt å døme smelta saman under kristen-
domen sin påverknad, men alltid like levande og stabil.

....
Eg ber elden mellom hendene. Eg skjønar han og eg ar-
beider i full forståing med han, men eg kan ikkje tale om
han utan litteratur. Under foredraga mine, har eg ofte tala
om Poesien, men det einaste eg ikkje kan seie noko om i
det heile, er min eigen poesi. Ikkje så å forstå at eg er
umedviten medan eg skriv. Tvert om. Om det er sanning
at eg er diktar av Guds nåde — eller av djevelen sin nåde

A Margarita Xirgu. Granada 1935

Lorca's autograf, dedisert til Margarita Xirgu, den vidkjende skodespelarinna

Lorca, slik karikaturteiknaren Bargaría såg han

— da er det ikkje mindre sanning at eg også er det takka vere teknikken, strevet og møda, og enkle kunnskapar om kva eit dikt er.

.....
Min kjærleik for nesten, mine djupe, ømme kjensler for folket — som eg er rotfest i — har drive meg til å skrive teaterstykke for å kome alle menneske til møtes, for å blande meg med alle.

.....
Teatret er ein kunst, ein kunst fødd med mennesket, og som ber mennesket i djupet av sitt hjarte. Når mennesket strevar etter å uttrykke essensen i historia si og i menneskelivet, skjer det ved biletframstilling, ved å reprodusere kroppslege haldningar. Det heilage offeret under messa er den mest fullkomne teatralse framstilling vi framleis kan finne i våre dagar.

.....
Alt teater er vigd til å pulsere i rytma til sin eigen epoke, til å samle i seg kjenslene, sorgene, brytingane, drama i denne sin eigen epoke... Teatret bør famne heile det aktuelle livet sitt felt. Eit forelda teater, næra av fantasi, er ikkje noko teater. Teatret bør setje lidenskapane i kok, liksom det klassiske teatret, som bør formidle heile epoken sine pulsslag.

.....
Arbeide og tene det som fortener hjelp. Arbeide, jamvel om slitet tykkjest fånyttig. Arbeide i protest. Den første rørsla må vere å skrike kvar einaste morgon når ein vaknar til ei verd full av urettvise og naud på alle plan: «Eg protesterer! Eg protesterer! Eg protesterer!»

FEDERICO GARCIA LORCA

LORCA PÅ DET NORSKE:

BLODBRYLLAUPET

FRØKEN ROSITA

Den første Lorca-première på Det Norske Teatret fann stad den 15. januar 1946 med «Blodbryllaupet». Aslaug Vaa hadde omsett stykket, og Knut Hergel hadde regien. Tordis Maurstad spela brura, i andre store roller finn vi Dagmar Myhrvold, Harald Heide Steen, Henny Skjønberg, Astrid Sommer og Øyvind Øyen.

I 1953 følgde «Frøken Rosita. Eit dikt frå Granada» med première 30. april. Også dette stykket var omsett av Aslaug Vaa, Alf Sommer var instruktør, og den gongen som i dag hadde Arne Walentin dekorasjonen. Dagens instruktør, Elisabeth Bang, spela tittelrolla. To år etter sette Tormod Skagestad i scene «Yerma» i si eiga omsetjing, med Tordis Maurstad i tittelrolla. Nok ein gong var Arne Walentin scenograf! Bjarne Andersen og Harald Heide Steen spela dei to mennene Yerma blir drengen mellom.

YERMA

SPELPLANEN PÅ DET NORSKE:

Vårens musical blir

ZORBA!

regi: Rikki Septimus
scenografi: Arne Walentin

Dei fleste kjenner livskunstnaren Zorba – anten frå Niko Kazantzakis' bok, eller frå filmen der Anthony Quinn fekk sitt endelege gjennombrøt i hovudrolla. Hos oss skal (sjølvsgagt!) Lasse Kolstad ivareta denne, saman med Evy Tibell som madame Hortense, Svein Scharffenberg som Niko, Sidsel Ryen som den unge enkja, og Kari Rasmussen som Leiaren. Teatersjef Skagestad skriv i «Tankar om eit repertoar»: «Konflikten mellom natur og kultur pregar den dramatik som står på spelplanen i vårsesongen: Ibsens «Hedda Gabler» med alle sine vakre naturgjevne krefter frustrerte i det viktorianske korsett, sprengde av det, og – den spanske Barnarda Albas fem ulykkelege døtre, med alt sitt driftsliv og all sin menneskelege natur stengd inne bak kvite murar av katolisisme og spansk moral. Og på andre sida grekaren Zorba som har kraft og mot til å bryta ut av fastlagde mønster og la liv og livsglede strøyme fritt, – og som gjennom den greske songen og dansen knyter trådene attende til dei Dionysosfestar Hedda Gabler drøymmer om i statsrådinne Falks villa.

Natur og kultur – mennesket i kamp med naturen i og utanfor seg, adla av kampen; men til det står utan kontakt med naturen, trelbundne av sin sjølvskapte kultur – det er hovudmønsteret i repertoaret denne sesongen.

FOR BARN:

«Taremareby» av Ingebrigt Davik/Asbjørn Tøms. Regi: Asbjørn Tøms.

PÅ

DET NORSKE TEATRET SCENE

SPELAR VI:

VOGE SOVINKA MYRFOGKET

regi: Jack Fjeldstad
scenografi: Snorre Tindberg

albert camus dei rettferdige

regi: Kjetil Bang-Hansen
scenografi: Gunnar Alme

Neste framsyning blir eit skodespel av Emmanuel Robles, «MONTSERRAT». Stykket er omarbeidd av Lillian Hellman, og omsett av Arnljot Eggen. Bjarne Andersen har regien, og Dag Frogner er scenograf. Première medio april.

SPELPLANEN PÅ ANDRE TEATER:

«**Britannicus**» av Jean Racine. Regi: Edith Roger. «**Den spanske flue**» av Arnold og Bach. Regi: Hans Dahlin. «**Samfundets støtter**» av Henrik Ibsen. Regi: Magne Bleness. «**Kong Lear**» av William Shakespeare. Regi: Jan Bull.

AMFISCENEN:

«**Vennene**» av Arnold Wesker. Regi: Merete Skavlan. «**Hjemkomsten**» av Harold Pinter. Regi: Pål Løkkeberg. «**Dødsdansen**» av August Strindberg. Regi: Edith Roger. «**Din egen vri**» av Driver/Hester/Apolinar. Regi: Kirsten Sørli. «**Sandkassen**» av Kent Andersson. Regi: Janken Varden. «**Alice i underverdenen**» av Klaus Hagerup/Sverre Bergh. Regi: Stein Winge.

«**Tusen kyss fra Bagdad**» av Arne Skouen. Regi: Arne Skouen. «**August August August**» av Pavel Kohaupt. Regi: Barthold Halle. «**Du kan ikke ta det med deg**» av Moss Hart/George S. Kaufmann. Regi: Barthold Halle.

SNORLOFTET:

«**En gal manns dagbok**» av Gogol. Regi: Terje Mærli.

BARNETEATRET:

«**Fyrtøyet**» av Kåre Bing. Regi: Terje Mærli.

OPERAREPERTOAR:

«**Figaros bryllup**» av Mozart. «**Maskarade**» av Carl Nielsen. «**Nattklokken**» av G. Donizetti. «**Rigoletto**» av G. Verdi (Drammen). «**Den flyvende hollender**» av Richard Wagner.

BALLETTREPERTOAR:

«**Serenade**» av Balanchine/Peter Tsjaikovskij. «**Sommerdanser**» av Flemming Flindt/Svend S. Schultz. «**Fangen på Kaukasus**» av George Skibine/Aram Khatchaturian.

«**Brand**» av Henrik Ibsen. Regi: Barthold Halle. «**Sans og samling**» av Bing/Bringsværd. Regi: Gudrun Waadeland. «**Peer Gynt**» av Henrik Ibsen. Regi: Ingebjørg Sem (Det Norske Teatret). «**Askeladden**» av Arne Mykle. Regi: Arne Mykle (Dukketeatret). «**Dyr som ikke —**» av Beppe Wolgers. Regi: Dag Åkeson Moe (Oslo Nye Teater).

«**Nederlaget**» av Nordahl Grieg. Instruksjon: Ole Grepp. Iscenesettelse: Knut Thomassen.

FOR BARNA:

«**Pinocchio**» av Brian Way. Regi: Karen Randers-Pehrson.

«**En folkefiende**» av Henrik Ibsen. Regi: Kjell Stormoen.

BARNETEATRET:

«**Pinocchio**» av Brian Way. Regi: Sverre Bentzen.

«**Kamerat Semjon**» av Nicolaj Erdman. Regi: Kurt Olof Sundstrøm.

TEATERLOFTET:

«**Barrabbas**» av Michel de Ghelderode. Regi: Håkon Qviller.

FOR BARNA:

«**Folk og røvere i Kardemommeby**» av Thorbjørn Egner. Regi: Kristian Hefte.

Botnen-68